

РЕШЕНИЕ

№ 6311

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 13.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1889** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. чл.232 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и чл.19, ал.2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Образувано е по жалба на В. Т. Б. - [населено място],[жк], бл. № 32, вх. “Б“, ет.5, а№ 20, против Заповед № Л-379/29.01.2021 г., издадена от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерството на правосъдието.

С оспорената заповед жалбоподателят е преназначен на длъжност „инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа) в затвора в [населено място] II –ра категория.

В жалбата се твърди, че в оспорената заповед са нарушени изискванията за форма и съдържание, тъй като е издадена на 29.01.2021 г., а се отнася за назначаване на работа от 15.01.2021 г. Заповедта е нищожна, тъй като в нея не се съдържат надлежно формирани мотиви и не са посочени доказателствата, които са мотивирали издалия заповедта да приложи втората хипотеза на чл.232 ЗМВР. Не са установени правнозначимите факти и обстоятелства съгласно изискванията на чл.35 АПК. Сочил се, че жалбоподателят не е могъл да участва пълноценно в административното производство в нарушение на чл.34, ал.1 и чл. 168, ал.4 АПК. Жалбоподателят моли съдът да отмени заповедта за преназначаване и да го възстанови на предишната заемана от него длъжност.

В проведените открити съдебни заседания оспорването се поддържа от адв. Св. И. от

САК. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк. Р. Л. оспорва жалбата като неоснователна. Релевира доводи за недопустимост на жалбата. Подробни съображения излага в писмен отговор от 07.05.2021 г. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

СГП-редовно уведомена не изпраща представител и не заявява становище по жалбата. Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е заемал длъжността „инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа) в затвора в [населено място] I-ва категория. Със Заповед от 26.04.2018 г. В. Б. - инспектор IV-та степен (социална дейност и възпитателна работа), е назначен да изпълнява служебните си задължения в затворническо общежитие „К.“ I-ва категория към затвора в [населено място]. Със заповед рег. № ЧР-05-45/20.02.2020 г., издадена от министъра на правосъдието, на основание чл.19, ал.2 ЗИНЗС, вр. чл.204, ал.1, чл.194, ал.2, т.4, чл.197, ал.1, т.6 и чл.203, ал.1, т.13 ЗМВР на В. Б. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение. Тази заповед е отменена с решение № 4226/28.07.2020 г. постановено по адм.д. № 3399/2020 г. на Административен съд – София-град, оставено в сила с решение № 95/06.01.2021 г., постановено по адм.д. № 10329/2020 г. на Върховния административен съд.

На 14.01.2021 г. жалбоподателят подава до министъра на правосъдието Заявление вх.№ Г-22, с което заявява, че желае да бъде възстановен на предишната си длъжност. Това заявление е препратено до началника на затвора в гр-С., който на 20.01.2021 г., с писмо рег. № 277 уведомява главния директор на ГДИН, че към настоящия момент в поверения му затвор няма вакантна длъжност „инспектор VII-IV степен (социална дейност и възпитателна работа). С писмо рег. № 651/20.01.2021 г. жалбоподателят е уведомен, че заеманата от него преди уволнението длъжност е заета, като на основание чл.232, изречение второ ЗМВР му се предлага да бъде преназначен на равностойна длъжност в затворите „Д.“ – Б., в [населено място], в [населено място] или в [населено място]. На 28.01.2021 г. е съставен Протокол рег.№ 414, в който В. Б. дава съгласието си да бъде преназначен на длъжността „инспектор VII-IV степен (социални дейности и възпитателна работа) в затвора в [населено място]. На 29.01.2021 г. ответникът издава оспорената Заповед № Л-379, с която на основание чл.232, изр .второ, предл. първо, във вр . чл.143, ал.1 ЗМВР, във вр. т.6, б. „д“ от Раздел II на „Правилата за преназначаване на държавните служители в ГД „Изпълнение на наказанията“ и ГД „Охрана“ към Министъра на правосъдието“ жалбоподателят е преназначен на длъжност „инспектор VII-IV степен (социални дейности и възпитателна работа) в затвора в [населено място], считано от 15.01.2021 г. Със Заповед № 2141/25.06.2021 г. на главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията“ на В. Б. е възложено да изпълнява дейности в сектор „Пробация“- [населено място] при О.-С..

По делото е приложена цялата административна преписка, както и: Поименно длъжностно разписание на затвора в [населено място]; Сведения за състоянието на персонала на затвора в С. и в ЗО „К.“; Заповед № ЧР-05-297/04.09.2020 г.; Писмо рег.№ 5490/19.08.2020 с приложенията; Предложение рег.№ 5743/01.09.2020 г.;

Предложение рег.№ 8136/29.12.2020 г.; Заповед № ЧР-05-15/11..01.2021 г.; Протокол рег.№ 57/06.01.2021 г.; Протокол рег.№ 294/14.01.2021 г.; Заповед № ЧР-05-112/25.02.2021 г.; Заповед № ЧР-05-113/25.02.2021 г.; Заповед № ЧР-05-114/25.02.2021 г. и Заповед № ЧР-05-115/25.02.2021 г.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от легитимирано лице по смисъла на чл.147 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган съгласно чл.13, ал.2, т.5 от ЗИНЗС и чл.7, ал.1, т.5 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. на министъра на вътрешните работи, в законоустановените форма и съдържание.

В тази връзка неоснователно е оплакването на жалбоподателя за нищожност на оспорената заповед. АПК не съдържа изрична квалификация на пороците, водещи до нищожност на административните актове. Единствено разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК указва правомощията на съда да прогласи за нищожен административен акт, когато прецени, че актът е нищожен поради некомпетентност. На първо място, следва да се прецени компетентността на органа, издал процесната заповед. Нищожен е актът, който не е издаден от компетентен орган. Като компетентността на органа следва да се преценява по материя, по място и по степен. В настоящия случай по изложените по-горе съображения съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган.

Жалбоподателят твърди, че оспореният индивидуален административен акт е нищожен поради порок във формата. Порокът във формата обаче е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице е необходимо тя да предписана от закона. В конкретната хипотеза е спазена изискуемата писмена форма на заповедта. Същата е подписана от издателя си главният директор на ГД „Изпълнение на наказанията“. Заповедта е изведена с номер и дата през деловодната система на администрацията при органа. Съдържа правно основание за издаването ѝ и в мотивната част препраща към покана № 651/20.01.2021 г. и Протокол рег.№ 414/28.01.2021 г. за направен избор от жалбоподателя. Предвид това не е налице порок във формата.

По приложение на материалния закон съдът намира следното:

След получаване на заявлението по чл.232 ЗМВР на служителя с искане за възстановяване на предишната длъжност, административният орган е пристъпил към провеждане на процедурата по реда Наредба № 8121з-310/17.07.2014 г. Заявлението на жалбоподателя е изпратено до началника на затвора в [населено място] за изпълнение на поисканото възстановяване. След извършената проверка в ГД „Изпълнение на наказанията“ е получен отговор от началника на С. затвор, че към датата на искането за възстановяване няма вакантна длъжност „инспектор VII-IV степен (социални дейности и възпитателна работа). Това обстоятелство се потвърждава и от представените по делото Сведения за състоянието на персонала в ГДИН към 15.01.2021 г. и Поименно длъжностно разписание за м. януари 2021 г. Жалбоподателят е уведомен с писмо № 651/20.01.2021 г. за липсата на съответната вакантна длъжност, като със същото писмо, съобразно изискванията на чл.232 , изр. второ ЗМВР му е предоставена възможност да направи избор измежду предложените

свободни длъжности „инспектор VII-IV степен (социални дейности и възпитателна работа) в затворите в градовете Б., Л., В. и П.. Писмено служителят е обективирал желанието си да бъде преназначен на длъжността „инспектор VII-IV степен (социални дейности и възпитателна работа) в затвора в [населено място] с Протокол рег.№ 414/28.01.2021 г. С това са изпълнени изискванията на т.6.3 от Правилата за преназначаване на държавните служители в ГД „Изпълнение на наказанията“ и ГД „Охрана“, утвърдени със Заповед № ЛС-04-1539/01.12.2017 г. на министъра на правосъдието.

За приложението на чл.232, изр. второ ЗМВР е достатъчно на служителя да бъде предложена длъжност от съответния вид по чл.143, ал.1 ЗМВР. Предложената и одобрена от жалбоподателя длъжност е функционално същата, която е заемал преди уволнението и отговаря на изискванията на закона. С оглед изложеното съдът намира, че правилно е приложен материалния закон. Не се установи в хода на административното производство да са допуснати нарушения на производствените правила, обуславящи отмяната на акт.

Следва да се отбележи, че основните оплаквания в жалбата са социално-битови – жалбоподателят твърди, че местоработата в П. му създава проблеми поради отдалечеността ѝ от семейството му, което е в С.. Тези неудобства обаче са отпаднали, тъй като от доказателствата по делото се установява, че със заповед № 2141/25.06.2021 г. на главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията“ В. Б. е преместен на работа в сектор „Пробация“- [населено място] при О.-С..

Предвид гореизложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК във вр. чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Същите не са представили списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страните от правото да искат изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 143, ал. 3 АПК на ГД „Изпълнение на наказанията“ следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размерът на същото, предвид фактическата и правна сложност на делото и предприетите от пълномощника на ответника съдопроизводствени действия следва да бъде в минималния размер, установен в нормата на чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ – 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Т. Б., от [населено място],[жк], бл. № 32, вх. “Б“, ет.5, ап.№ 20, срещу Заповед № Л-379/29.01.2021 г., издадена от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ към Министерството на правосъдието.

ОСЪЖДА В. Т. Б., [населено място],[жк], бл. № 32, вх. “Б“, ет.5, а№ 20, да заплати на ГД „Изпълнение на наказанията“ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 /сто/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: